

Розділ 1

Телефонний дзвінок прийняла вправна секретарка Пуаро міс Лемон.

Відклавши вбік свій стенографічний блокнот, вона підняла слухавку і сказала сухо: «Трафальгар, 8137».

Еркюль Пуаро відхилився на спинку крісла й закрив очі. Він барабанив пальцями по краю столу і продовжував подумки складати листа, якого перед цим диктував.

Прикривши слухавку рукою, міс Лемон тихо запитала:

— Приймете особистий дзвінок із Насскоума, графство Девон?

Пуаро насупився. Ця назва нічого йому не говорила.

— Хто телефонує? — обережно запитав він.

Міс Лемон заговорила у слухавку.

— Нарядна? — із сумнівом мовила вона. — Повторіть, будь ласка, ім'я.

Секретарка знову повернулася до Еркюля Пуаро.

— Місіс Аріадна Олівер.

Еркюль Пуаро здивовано підняв брови. У пам'яті зринув образ: розкуйовджене сиве волосся, орлиний профіль...

Він встав і взяв слухавку в міс Лемон.

— Еркюль Пуаро слухає, — претензійно заявив він.

— Це містер Еркюль Пуаро особисто? — підозріливо запитала операторка.

Пуаро запевнив її, що це саме він.

— Еркюль Пуаро на зв'язку, — сказала операторка.

Тонкий, різкий голос змінився гучним контральто, що змусило Пуаро спішно відняти слухавку на кілька сантиметрів від вуха.

— Мосье Пуаро, це дійсно ви? — уточнила місіс Олівер.

— Власною персоною, мадам.

— Це місіс Олівер. Не знаю, чи ви мене пам'ятаєте...

— Звісно ж, я вас пам'ятаю, мадам. Як вас можна забути?

— Іноді таке трапляється, — заперечила місіс Олівер. — Власне, доволі часто. Не думаю, що моя особистість дуже яскрава. А може, причина в тому, що я постійно змінюю зачіску. Але це все

порожні балачки. Сподіваюся, ви зараз не дуже зайняті?

— Ні, ви мене ні від чого не відволікаєте.

— Слава Богу! Я не хочу вам надокучати. Справа в тому, що ви мені потрібні.

— Потрібен?

— Так, негайно. Ви можете вилетіти літаком?

— Я не літаю літаками. Мене в них захитує.

— Мене теж. Хай там як, літаком, мабуть, буде не швидше, ніж потягом. Єдиний аеропорт поблизу — в Ексетері, за декілька миль звідси. Вирушайте потягом. О дванадцятій годині рейс із Паддінгтона в Насскоум. Ви встигаєте. У вас є сорок п'ять хвилин, якщо вірити моему годиннику — правда, він часто відстає.

— А де ви знаходитеся, мадам? Що відбувається?

— Насс-Гауз, Насскоум. На станції в Насскоумі на вас чекатиме автомобіль або таксі.

— Для чого я вам потрібен? Що відбувається? — схвильовано повторив Пуаро.

— Телефони ставлять у таких незручних місцях, — відповіла місіс Олівер. — Цей стоїть у залі... Люди постійно ходять, розмовляють... Нічого не чути. Але я чекаю на вас. Усі будуть у захваті. До зустрічі!

Місіс Олівер поклала слухавку — почулося різке клацання, а потім тихі гудки.

Здивований Пуаро відійшов від телефона і пробурмотів щось собі під ніс. Міс Лемон з незворушним виглядом тримала олівець наготові. Вона глухо потворила фразу, на якій зупинилася:

— «... дозвольте вас запевнити, дорогий сер, що гіпотеза, яку ви запропонували...»

Пуаро відмахнувся від запропонованої ним гіпотези.

— Телефонувала місіс Олівер, — сказав він. — Аріадна Олівер, авторка детективних романів. Можливо, ви читали... — Пуаро запнувся, згадавши, що міс Лемон читає лише серйозну літературу і зневажливо ставиться до вигаданих злочинів. — Вона хоче, щоб я негайно вирушив у Девоншир — через... — він глянув на годинник, — тридцять п'ять хвилин.

Міс Лемон осудливо підняла брови.

— Часу обмаль, — зауважила вона. — Із чим це пов'язано?

— Гарне запитання! Вона мені не сказала.

— Дуже цікаво. Чому?

— Тому що, — задумливо відповів Пуаро, — боялася, що її підслухають. Так, вона чітко дала це зрозуміти.

— Чого тільки люди не придумують! — міс Лемон стала на захист свого роботодавця. — Очікувати, що ви все кинете й помчите кудись через їхні забаганки. Така поважна особа, як ви! Я завжди відзначала, що ці художники й письменники дуже невірніважені. Не мають відчуття міри. Відправити їй телеграму: «На жаль, не можу покинути Лондон»?

Вона потягнулася до телефона. Пуаро її зупинив.

— *Du tout!*¹ — сказав він. — Навпаки. Будьте люб'язні, якнайшвидше викличте таксі. — Він гукнув: — Джордже! Складіть найнеобхідніше в мою маленьку валізу. Хутко. Я поспішаю на потяг.

II

Потяг, який проїхав понад сто вісімдесят зі двохста дванадцяти миль на повній швидкості, долав решту шляху неквапливо, наче вибачаючись. Нарешті він прибув до станції Насскоум. Тут зійшов лише один пасажир — Еркюль Пуаро. Він обережно ступив зі сходинки на платформу й озирнувся. У віддаленому кінці потяга носій складав валізи в багажному відсіку. Пуаро взяв свою валізу

¹ *Du tout* (фр.) — у жодному разі. (Тут і далі прим. перекл.)

й пішов платформою до виходу. Він здав квиток і вийшов через касову залу.

На вулиці чекав великий «хамбер», і водій в уніформі підійшов до детектива.

— Містер Еркюль Пуаро? — учтиво запитав він.

Він узяв валізу Пуаро й відчинив двері автомобіля. Вони поїхали зі станції через залізничний міст і звернули на ґрунтову дорогу, обсажену з обох боків високим живоplotом. Нарешті справа відкрився прекрасний краєвид на річку й далекі пагорби, оповиті туманом. Водій звернув на обочину й зупинився.

— Річка Гелм, сер, — сказав він. — А вдалині видніється Дартмур.

Пуаро зрозумів, що від нього очікують захвату. Як і належало, він кілька разів пробурмотів «*Magnifique!*». Насправді його мало цікавила природа. Доглянутий город мав набагато більше шансів викликати в нього схвалення.

Машину проминули дві дівчини, шкандибаючи вгору. На спинах у них були важкі рюкзаки. Дівчата були одягнені в шорти, а на головах мали яскраві шарфи.

¹ *Magnifique* (фр.) — дивовижно.

— По сусідству з нами молодіжний гостел, — пояснив водій, який явно вважав себе гідом Пуаро по Девону. — Гудовн-Парк. Колись це був маєток містера Флетчера. Асоціація молодіжних гостелів викупила його, і влітку там маса відвідувачів. Понад сто чоловік за ніч. Їх приймають лише на дві ночі, а потім вони мусять виселятися. Обидві статі, переважно іноземці.

Пуаро задумливо кивнув головою. Він і раніше помічав, що шорти рідко пасують жінкам, якщо дивитися ззаду. Пуаро скривився й закрив очі. Нашо молоді жінки так вбираються? Ці багряні стегна викликають відразу!

— Здається, у них важка поклажа, — пробурмотів він.

— Так, сер, і до станції або до автобусної зупинки далеко. Гудовн-Парк за дві милі звідси, — водій завагався. — Якщо ви не заперечуєте, сер, можна їх підвезти?

— Аякже, аякже, — добродушно відповів Пуаро.

Поки він сидів у практично порожній машині, ці дві молоді жінки, які зовсім не вміли вбиратися так, щоб сподобатися протилежній статі, важко дихали й обливалися потом під вагою своїх рюкзаків. Водій завів машину й повільно підїхав до